

ned paa offentlig Foranstaltning, og saa skal vedkommende Ejer have en Fjerdedel af Dyrets Værdi, og hvis det viser sig, at en Del af det nedslaaede Dyr ikke kan anvendes til Menneskeføde, skal den paa-gældende for den Del, der ikke kan anvendes paa den Maade, desforuden have Halvdelen af Dyrets Værdi, med andre Ord: hvis hele Dyret kasseres, skal han have tre Fjerdedele af Dyrets Værdi. I Loven om smitsomme Sygdomme af 14de April 1893 er det bestemt, at Ejeren skal have fire Femtedele. Da $\frac{4}{5}$ er $\frac{16}{20}$, og $\frac{3}{4}$ er $\frac{15}{20}$, faar Ejeren $\frac{1}{20}$ mindre efter denne Bestemmelse, end han vilde faa efter Loven af 1893. Forskellen er ikke stor, men jeg synes nok, man kunde have givet den samme Erstatning som efter den nævnte Lov. Kan man imidlertid ikke naa Overenskomst om mere, end hvad her foreligger, betragter jeg dog dette som et betydeligt Fremskridt. Men for at Bestemmelsen virkelig kan faa den meget store Betydning, jeg tillægger den, tror jeg, det havde været heldigt, om man havde taget Skridtet fuldt ud og sagt: Staten foranstalter vedkommende Dyr nedslagt, og vedkommende Ejer skal have tre Fjerdedele af dets Værdi. Derpaa overtog Staten Dyret og søgte at faa det afhændet paa bedste Maade. Det vil muligvis blive noget vanskeligt for vedkommende Kreaturejer at faa Dyr afhændede, som ere nedslagtede paa denne Maade, og det vil muligvis ogsaa have den Virkning at afholde ham fra paa saa tidligt et Stadium af Sygdommen som muligt at udtale Ønsket om at faa sit Dyr undersøgt og muligvis nedslaaet. Men i denne Forbindelse maa jeg dog fremhæve, at der ikke er mange Kreaturere nu, der, naar de komme til Kundskab om, at de have et Dyr, der lider af Yvertuberkulose, ikke søge at faa det slagtet saa snart som muligt, i alt Fald er Forholdet dette, at en saadan Ko anvendes ikke som Malkkeko. Jeg tror ikke, det vilde blive noget stort Offer for Statskassen, og jeg tror, Landbrugsministeren har handlet vel i ikke at optage noget Beløb her i Loven, thi den højterede Minister kunde muligvis komme til et større Beløb, end der egentlig vilde medgaa dertil, og det kunde andre Steder vække Mistanke om, at Sygdommen er mere udbredt, end den i Virkeligheden er.

Naar jeg saa gaar til det andet Afsnit, der omhandler Indførelsen af levende Hornkvæg fra Udlandet, maa jeg kortelig oplyse, at i 1896 blev der af Okser og Køer indført 7,802 og af Kalve 1,844. Det bli-

ver tilsammen 9,646, hvilket jo ikke er noget stort Tal, men naar man ser Tallet i Belysning af Udbredelsen af Tuberkulose, maa det dog siges at være temmelig stort, hvis der nemlig er en ikke ringe Del af de indførte Dyr, der ere befængte med Tuberkulose. Saa udtales der i den Bestemmelse, der indeholdes i § 2, at de indførte Dyr skulle føres til en Karantæneanstalt og der underkastes en Tuberkulinprøve paa de der nærmere angivne Betingelser, og naar Dyret ikke reagerer, kan det gaa ud i den fri Omsætning, hvorimod Veterinærpolitiet skal skønne over, hvorvidt de Dyr, der reagere, kunne føres videre ud i Landet. De skulle i alle Tilfælde opstaldes saaledes, at de ikke komme i Berøring med sunde Dyr, men hvis vedkommende Ejer af Dyrene har Dyr i sin Besætning, der ere afspærrede paa Grund af Tuberkulose, kunne de opstaldes sammen med dem. Denne Bestemmelse forekommer mig noget besynderlig, og det forekommer mig, at hvis man vil Tuberkulosen til Livs, er det noget underligt, at man vil forøge Antallet af tuberkuløse Dyr ved Indførsel fra Udlandet, selv om disse Dyr opstaldes ved Siden af den Del af vedkommende Ejers Besætning, som har Tuberkulose. Hvad enten man i denne Bestemmelse gaar ud fra, at disse Dyr skulle indføres til Avl eller Fodning, mener jeg, at den eneste rigtige Fremgangsmaade vilde være at gøre Skridtet fuldt ud og sige, at det Dyr, som reagerer, skal stilles lige med dem, der omhandles i § 3, nemlig dem, der indføres til Slagtning. Ellers kan jeg ikke finde god Mening deri. I § 3 siges der jo, at Dyr, der indføres til Slagtning, behøve ikke at være Karantænetvang undergivne, lige saa lidt som de skulle underkastes Tuberkulinprøven, men de skulle slagtes den tiende Dag efter, at de ere indførte. Der er ikke, hvad jeg ogsaa for Tiden kan billige, truffet Bestemmelse om, at Dyrene skulle slagtes paa Ankomststedet. De kunne føres til et Kvægtorv — det er ikke blot Kjøbenhavns Kvægtorv, der staar nemlig „et Kvægtorv“ — og der anbringes paa et afsides Sted, hvor de kunne være Genstand for Handel. Endelig skulle de paa en betryggende Maade føres fra Kvægtorvet til Slagtehuset.

Jeg har nu kortelig omtalt, hvad der angaar selve Dyrene og kommer saa til noget nyt, Koens Produkt, Mælken. Som Bestemmelsen nu foreligger fra Landstinget, forekommer den mig noget besynderlig affattet. Først maa jeg gøre opmærksom paa, at det i sig selv er en temmelig ind-